

af en Epidemi i en Kjøbstad de derværende Personer, som lide af den epidemiske Sygdom, kun forsaavidt som de ere trængende, forlange det Offentliges Bistand til deres Helbredelse, men Omfanget af Hjælpen er da ikke indskrænket saaledes, som ovenfor angivet for Landets Vedkommende, hvorimod samtlige Omkostninger ved de Syges Kur og Pleie udredes af den paagældende Kjøbstad, medmindre det af Ministeriet bestemmes, at Omkostningerne skulle foredeles paa samtlige Amtets Kjøbstæder.

3 Lovforslagets § 63 er det nu som en for Land- og Kjøbstadkommunerne fælles Regel foreskrevet, at ikkun de trængende Syge under indtræffende Epidemier kunne fra det Offentlige fordrø Bistand af den i Paragrafen omhandlede Bestaffenhed til deres Helbredelse, idet der, saaledes som Forholdene for Tiden have udviklet sig, ikke skjønes at være tilstrækkelig Grund til at tillægge Personer, der ikke ere i Trang, Ret til i saadanne Tilfælde at kræve Bistand fra det Offentlige. Omvendt har man troet, at Forholdet, naar hin Regel gjøres anvendelig som almindelig, burde ordnes saaledes for samtlige Kommuner Vedkommende, at der af det Offentlige skal tildeles den Syge Hjælp baade til Kur og Underholdning, uden at Omkostningerne ved Underholdningen blive at afholde som almindelige Fattigforsørgelsesudgifter.

Overensstemmende med den Ordning, der nu er den gjældende jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 26de December 1850 (Departementstidende for 1851 Side 1020—21), har man i Paragrafen optaget den Regel, at de Udgifter, som medgaa til mere almindelige Foranstaltninger, der i en Kommune træffes i Anledning af smitsomme Sygdomme, blive, affet fra det særegne Tilfælde, som omhandles i Loven af 1ste Mai 1868 §§ 4 og 5 jfr. § 7, saavel paa Landet som i Kjøbstæderne at afholde af vedkommende enkelte Kommune. Den nu bestaaende Ordning med Hensyn til dette Punkt er der ikke fundet Anledning til at fravige, idet de nysnævnte Udgifter ikke egne sig til at anses som fælles Udgifter for en større Kreds af Kommuner, navnlig fordi deres Størrelse i sær-

deles Grad beror paa vedkommende kommunale Bestyrelses selvstændige Stjøn, og det ikke lader sig gjøre at fordele disse Udgifter paa en ensartet Maade paa en større Kreds af Kommuner, naar der blandt disse findes baade Kommuner, der stadig holde saadanne Lokaler til Raadighed og derved paaføres en aarlig løbende Udgift, og Kommuner, der ikke have noget saadant fast Lokale, men som derfor ogsaa under udbrydende Epidemier ofte ville blive nødsagede til for høi Betaling at tilvelebringe midlertidige Lokaler.

Bestemmelsen om, at Overøvrigheden, naar de af epidemiske Sygdomme Angrebne behandles i særlige Lokaler, skal fastsætte, hvilken Betaling for et Døgn der kan beregnes for Trængendes Kur og Pleie, er optagen af Hensigtsmæssighedshensyn for at forebygge de Vanflueligheder, der i modsat Fald ville være forbundne med at opgjøre Omkostningerne særligt for de Trængende, der kunne forudses hyppigt at ville blive indlagte i det paagældende Lokale og sammesteds behandlede og forpleiede sammen med Personer, der selv have Evne til at betale deres Kur og Pleie.

Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt en Sygdom skal anses som epidemisk eller ikke, har man anset det rettest overalt at henlægge til Overøvrigheden (i Kjøbenhavn Politidirektøren) efter Samraad med Stedets Lægemyndigheder og vedkommende Sundhedskommissioner; den af Overøvrigheden herom truffne Afgjørelse vil saaledes blive det Bestemmende for Anvendelsen af de for Udgifter i Anledning af epidemiske Sygdomme gjældende særegne Regler. Det sidste Stykke af § 63 indeholder en Gjentakelse af de niggældende Regler.

De Hensyn, der have fremkaldt de særegne Regler om Udredelsen af de Omkostninger, der omhandles i §§ 62, 63 og 64, bortfalde, naar den paagældende Syge afgaar ved Døden, og det er derfor naturligt, at det i Overensstemmelse med, hvad der efter den nuværende Ordning er den gjældende Regel, fastsættes, at Omkostningerne ved en saadan Persons Begravelse som enhver anden Fattigforsørgelsesudgift afholdes af hans Forsørgelseskommune. Da der